

[Himmelstrup.]

sitvarer over England, hvilket maaske i højere Grad interesserer os end Englænderne. Men selv om man betragter den engelske Statistik paa dette Omraade, kommer vi jo til det Resultat, at de danske Indkøb i England i Aarene siden 1931—32 op til Dato er saapas fordoblede, medens der derimod efter den danske Statistik er sket en yderligere Forøgelse. Det er jo i og for sig klart, at det maatte gaa paa den Maade, fordi det var Forudsætningen baade efter Hovedoverenskomsten af 1933 og efter Tillægsoverenskomsten af 1936, at der skulde ske en Forøgelse paa dette Omraade.

Jeg kan ikke nægte, at jeg har været glad ved at blive bekendt med den Brevveksling — og samtidig er jeg blevet forundret derover —, som altsaa har fundet Sted efter Afslutningen af Tillægsoverenskomsten af 1936, fordi jeg slet ikke vidste noget om den. Jeg troede ikke, der stod andet i den dansk-engelske Handelsoverenskomst, end at vore Forpligtelser skulde være rimelige, saadan som der staar i Tillægsoverenskomstens Artikel 2. Jeg husker godt, at der i 1936 blev ført nogle Forhandlinger, og at den højtærede Udenrigsminister viste os en Vareliste; men at det var fastlagt i den Grad, som vi nu kan forstaa det er, har jeg i hvert Fald ikke anet noget om, og det tror jeg heller ikke, at Rigsdagen som saadan har vidst noget om. Det fremgaar slet ikke af de Forhandlinger, der fandt Sted i 1936.

Det, man kan se deraf, er dette, at de saakaldte Bindinger, som jo er Udtryk for vore Forpligtelser, blev fastlagt i 1936, og de er saapas de samme den Dag i Dag, saapas de samme. Der er kommet nogle Tillægsvarer til, men samtidig er selve Hovedposten gaaet noget ned.

Det er jo i og for sig glædeligt, at Forpligtelserne ikke er vokset, men naar den engelske Import til Danmark er gaaet saa stærkt op, som den er, bliver Konsekvensen deraf, at selve Margenen mellem Bindingerne og Totalimporten bliver større; det kan slet ikke være andet, men det, der saa sker, er jo i Virkeligheden dette, at vor Frihed til at handle ogsaa bliver større, og alene af den Grund bliver den højtærede Udenrigsministers Henvisning til vore engelske Forpligtelser under Forhandlingerne om, hvorvidt vi kan forøge vore Indkøb i Tyskland, i højere og højere Grad urigtig og uden Bund i Virkeligheden, det vil jeg gerne have Lov at slaa fast. Under Forhandlinger om Muligheden af at forøge den dansk-tyske Samhandel, og naar der fremkommer Paa-

stande om, at dette er muligt, saa har den højtærede Udenrigsminister den Vane at sige: Ja, men vi kan ikke gøre det af Hensyn til vore Forpligtelser over for England. Dette kan altsaa ikke være rigtigt, hvis det Materiale, som den højtærede Udenrigsminister har sendt over til Udvalget, er rigtigt, for saa er vor Frihed paa dette Omraade i Virkeligheden blevet større fra 1936 til Dato. Saadan maa det forholde sig, dersom det Materiale, den højtærede Udenrigsminister har tilstillet Udvalget, ikke er helt forvirret, og naar Ministeren nu i to Skrivelser har søgt at reddegøre for det, maa det vel være lykkedes ham at give det en saadan Form, at det bliver nogenlunde forstaaeligt.

Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Udenrigsminister, at han ophører med det Misbrug, han paa dette Omraade har en vis Tilbøjelighed til at begaa i Retning af at benytte vore engelske Forpligtelser til at skræmme Oppositionspartierne fra at kræve forøget Samhandel med Tyskland. Efter de Oplysninger, der foreligger, kan det ikke være rigtigt, og det skulde jo gerne være saadan, at vi fuldt og helt kunde stole paa, hvad den højtærede Udenrigsminister siger. Den højtærede Udenrigsminister indtager jo en Særstilling. Han er jo i Virkeligheden vores allesammens Minister, fordi han repræsenterer et Omraade, der er fælles for os alle sammen, og derfor er det ogsaa af ganske overordentlig Vigtighed, at man ikke faar blot den fjerneste Mistanke om, at naar den højtærede Udenrigsminister taler Udenrigspolitik og forklarer disse Forhold, der er fælles for hele Nationen, saa tjener det i Virkeligheden blot snævre partipolitiske Formaal. Det maatte meget nødtigt være Tilfældet, men jeg kan ikke se andet, end at den Maade, hvorpaa den højtærede Udenrigsminister hidtil har udnyttet dette Forhold, ikke har kunnet undgaa at vække Mistanke om, at den tjente det Formaal at camouflere det, som i Virkeligheden ligger bag ved Modstanden mod en Forøgelse af den dansk-tyske Samhandel, nemlig Hensynet til, lad os sige det ligeud, Hensynet til Fagforeningsinteresser i dette Land. Det er jo de Krav, den Modstand, der kommer fra den Side, den højtærede Udenrigsminister har villet dække ved at sige: Vi kan ikke af Hensyn til de Forpligtelser, vi har over for England. Jeg vil derfor rette en Henstilling til Ministeren, ogsaa fordi Ministeren indtager den Særstilling, han gør. Han er, som sagt, vores allesammens Minister; vi skal alle sammen have ubegrænset Tillid til, at det er rigtigt, hvad den højt-